

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/207/2020
Identifikačné číslo spisu:	3511205670
Dátum vydania rozhodnutia:	17.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3511205670.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu O. C., bytom H. U. XXX, O., zastúpeného JUDr. Petrom Harakálym, advokátom, so sídlom Košice, Mlynská 28, proti žalovanej Wüstenrot poisťovňa, a.s., Bratislava, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpeného SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 7C/137/2011, o dovolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 21. novembra 2019 sp. zn. 4 Co/294/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 21. novembra 2019 sp. zn. 4 Co/294/2018 vo výroku, ktorým potvrdil v napadnutej časti I. výrok rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 28. novembra 2017 č. k. 7C/137/2011 - 582, v časti priznania úrokov z omeškania zo sumy 33 964,60 € vo výške 9,25 % ročne od 30. decembra 2011 do zaplatenia, ako aj v časti výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušuje a v tomto rozsahu vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 28. novembra 2017 č. k. 7C/137/2011 - 582 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 66.035,76 €, úrok z omeškania zo sumy 33.964,60 € vo výške 9,25 % ročne od 30. decembra 2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo výroku II. konanie v časti o zaplatenie sumy 1.726,80 € s 5,25 % úrokom z omeškania ročne od 24. apríla 2014 do zaplatenia zastavil. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol vo výroku IV. tak, že žalobcovi priznáva náhradu trov konania vo výške 21,46 %, výška ktorých bude určená osobitným uznesením súdu.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj odvolací súd) rozsudkom z 21. novembra 2019 sp. zn. 4 Co/294/2018 v napadnutej výrokovej časti I., III. a IV. rozsudok okresného súdu potvrdil.

2.1. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že pri rozhodovaní vo veci samej vzal súd prvej

inštancie do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov stranám sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Pri rozhodovaní vo veci samej súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožnil so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu a žalovaného sa ďalej vyjadril.

2.2. Predmetom odvolacieho konania bol v zmysle odvolania žalovanej vyhovujúci výrok I. týkajúci sa priznania sumy za sťaženie spoločenského uplatnenia, sumy za zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, posúdenia spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody a výrok III. v zmysle odvolania žalobcu o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti týkajúci sa nepriznania sumy za zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia a posúdenia spoluviny žalobcu na vzniku škody. Žalobca aj žalovaný v odvolaní namietali nesprávne právne posúdenie spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody, ako aj nesprávne posúdenie miery zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Pokiaľ sa týkalo spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody, súd prvej inštancie po posúdení skutkového stavu veci dospel k záveru, že ku zraneniu žalobcu došlo v dôsledku jeho spoluzavinenia. Ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje na prípady, keď škoda spôsobená poškodenému nie je v plnom rozsahu výsledkom konania škodcu, ale sa na jej vzniku čiastočne alebo úplne podieľalo aj konanie samotného poškodeného, nevylučuje sa zároveň možnosť spoluzavinenia poškodeného v pomere k objektívnej zodpovednosti škodcu, u ktorej zákon zavinenie nevyžaduje. Aj na strane poškodeného musia byť splnené základné podmienky zodpovednosti (§ 420 Občianskeho zákonníka), a to protiprávne konanie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, pričom zavinenie sa predpokladá. Zodpovednosť škodcu je potom obmedzená v rozsahu, v ktorom porušenie poškodeného bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody, teda v ktorom vznikla škoda tiež následkom protiprávneho úkonu poškodeného (napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo/1629/2000). V rozsahu, v akom sa sám poškodený podieľal na spôsobení škody, nie je daná zodpovednosť toho, kto za škodu zodpovedá. Rovnako ako u škodcu je potrebné aj u poškodeného brať v úvahu len také konanie, ktoré spĺňa všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, t.j. musí byť preukázané, že porušenie poškodeného bolo príčinou (jednou z príčin) vzniku škody (napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo/2233/1999).

2.3. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie pri úvahe o pomernom rozdelení škody vychádzal z názoru, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca ako poškodený vedome podstúpil jazdu vozidlom, ktoré riadila osoba (svedok N.), o ktorej vedel, že požila alkoholické nápoje. Pokiaľ išlo o preukázané množstvo požitého alkoholu zo strany vodiča svedka O. N., išlo o strednú opitosť, v takom prípade sú vodičské schopnosti značne ovplyvnené požitím alkoholu s prítomnosťou porúch koordinácie a spomalených telesných pohybov, ako aj zníženou pozornosťou. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd s poukazom na § 441 Občianskeho zákonníka určil podiel žalobcu ako poškodeného na vzniknutej škode v rozsahu 40 %. Súd prvej inštancie bol názoru, že spoluzavinenie poškodeného vo výške 50% skôr zodpovedá odlišným skutkovým okolnostiam spočívajúcim napríklad v stave vodiča, ktorý šoféruje motorové vozidlo v stave ťažkej opitosti. Súd taktiež prihliadol k skutočnosti, že žalobca bol v čase predmetnej dopravnej nehody človek mladý, krátko po dosiahnutí plnoletosti, vysokoškôľák, pričom správanie mladých ľudí v jeho veku sa často krát hodnotí ako spontánne, menej obozretné. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nepochybil, pokiaľ rozhodol o spoluzavinení žalobcu v rozsahu 40%. K určeniu rozsahu spoluzavinenia žalobcu odvolací súd hodnotil jeho konanie aj z hľadiska § 415 Občianskeho zákonníka, ktoré zakotvuje preventívnu povinnosť počínať si tak, aby sa nikomu neškodilo. Táto povinnosť je vyjadrená slovami, že každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Ide o ochranu života a zdravia, o ochranu majetku, o ochranu prírody a ochranu životného prostredia. Toto ustanovenie upravuje prípad, keď škodu síce spôsobila iná osoba (škodca - zodpovednostný subjekt), ale súčasne bola spôsobená aj zavinením poškodeného. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca a vodič, ktorý spôsobil predmetnú dopravnú nehodu O. N. sa spoločne zúčastnili oslavy na chate, kde obaja požívali alkoholické nápoje. Vodič, O. N., ktorý bol v danej veci vypočutý ako svedok potvrdil túto skutočnosť, že na predmetnej chate spoločne popíjali alkoholické nápoje a spolu si aj pripili. Pokiaľ žalobca poukazoval najmä na výpoveď svedka O. B. s tým, že tento uviedol, že ľudia na chate sa bavili v

dvoch skupinách, žalobca sa bavil v jednej skupine a O. N. v druhej skupine s tým, že svedok na O. N. nevidel známky opitosti a takéto známky nejavil ani na mieste dopravnej nehody, odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie mal za to, že z výpovede svedka O. B. nevyplývala priamo žalobcom tvrdená skutočnosť, že O. N. na mieste dopravnej nehody nejavil známky opitosti, keď svedok O. B. uviedol, že na mieste nehody neriešil, či má O. N. vypité, keďže boli prioritnejšie veci. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca mal priamu vedomosť o tom, že vodič motorového vozidla - svedok O. N. bol v čase pred jazdou pod vplyvom alkoholu, keď je potrebné poukázať na hladinu alkoholu v krvi svedka O. N. po dopravnej nehode 0,74 mg/l. Neobstáli preto námietky žalobcu uvádzané v odvolaní, že nebolo preukázané, že žalobca mal priamu vedomosť o tom, že vodič motorového vozidla O. N. bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu. Ani skutočnosť, že pohnútky, ktoré viedli žalobcu k jazde motorovým vozidlom (hádky s priateľkou) nemohli v žiadnom prípade znížiť mieru spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie mal za to, že vzhľadom na okolnosti prípadu má žalobca podiel na zavinení škodovej udalosti v rozsahu zodpovedajúcom 40%.

2.4. Odvolací súd neuznal ani námietku žalovanej, že žalobca má na zavinení škodovej udalosti podiel v rozsahu zodpovedajúcom minimálne 50%, i keď zásadne podcenenie nebezpečnosti situácie žalobcu sa taktiež a významnou mierou podieľalo na tom, že došlo k jeho závažným poraneniam, rozhodujúcou príčinou škody bolo celkom nezodpovedné konanie vodiča motorového vozidla a bez jeho hrubého porušenia právnych povinností by ku škodnému následku nedošlo. Základnou príčinou vzniku škody teda bolo porušenie dôležitých povinností zo strany vodiča, ktorý riadil osobný automobil v stave stredne ťažkej opitosti a svojím konaním naplnil skutkovú podstatu prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona.

2.5. Žalobca aj žalovaná v odvolaní taktiež namietali zvýšenie základného bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., v zmysle ktorého v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50%. Žalobca s akcentom na to, že náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia je náhradou jednorazovou dôvodil, že mu nepochybne patrí zvýšenie náhrady v maximálnom možnom rozsahu o 50%. Žalovaná s poukazom na skutočnosť, že žalobca nie je zo života vyradený v mimoriadnom rozsahu a možnosti jeho spoločenského uplatnenia nezanikli, mal za to, že nie je dôvod na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Ďalej namietala, že obmedzenie možnosti žalobcu uplatniť sa v živote a v spoločnosti vzhľadom na jeho vek bolo zohľadnené v znaleckom posudku, a to na adekvátnej úrovni. Keďže kritérium veku bolo už raz zohľadnené zvýšením bodového ohodnotenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z., nemôže byť opätovne dôvodom aj pre mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 citovaného zákona. Domnievala sa taktiež, že existencia spoluzavinenia na strane žalobcu ako poškodeného, vylučuje možnosť domáhať sa mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia v intenciách § 5 ods. 5 citovaného zákona.

Pokiaľ išlo o priznanú sumu 31.424,80 € žalobcovi z titulu zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., odvolací súd bol toho názoru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a na jeho základe správne zistil skutkový stav veci a vec po právnej stránke aj správne posúdil. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní boli preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa umožňujúce zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Súd prvej inštancie postupoval správne i pokiaľ išlo o rozsah zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a odvolací súd sa stotožnil s jeho záverom, že primeraným zvýšením je zvýšenie o 45%. V konaní bolo preukázané, že žalobca bol v dôsledku predmetnej dopravnej nehody uznaný invalidným s tým, že má pokles schopností vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 70% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Už táto okolnosť sama o sebe predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. (viď formuláciu použitú v tomto ustanovení „v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity....“). Dôvodom pre zamietnutie žaloby v čase zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, tak ako to v odvolaní žiadala žalovaná, nemohla byť podľa názoru odvolacieho súdu samotná tá skutočnosť, že kritérium veku bolo už raz zohľadnené zvýšením bodového ohodnotenia podľa § 10 ods. 4 zák. č. 437/2004 Z.z. a preto nemôže byť opätovne dôvodom aj pre mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 citovaného zákona. Odvolací

súd v tomto smere poukázal na to, že súčasná právna úprava za relevantnú okolnosť z hľadiska určenia výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia považuje aj vek poškodeného. Zohľadnenie veku poškodeného predpokladá ust. § 10 ods. 4 veta prvá zákona č. 437/2004 Z.z. To isté hľadisko treba mať bezpochyby na zreteli tiež pri úvahe o opodstatnenosti aplikácie § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Ani námietka žalovanej, že existencia spoluzavinenia na strane žalobcu ako poškodeného vylučuje možnosť domáhať sa mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v intenciách § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. neobstála. Odvolací súd poukázal na to, že na zohľadnenie skutočností spoluzavinenia sa aplikuje § 441 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. sa vzťahuje len na samotnú výšku náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a nevzťahuje sa na riešenie otázok týkajúcich sa okolností, za ktorých škoda vznikla. Z tohto dôvodu je zohľadňovanie spoluzavinenia poškodeného pri vylúčení aplikácie ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. neprípustné.

2.6. Žalobca v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 45% je neprimerané, keď podľa názoru žalobcu náhrada sa zvyšuje len úmerne k priznanému bodovému ohodnoteniu, teda pri stanovení maximálnej možnej miery zvýšenia o 50% sa náhrada zvýši len úmerne a primerane počtu bodov hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Ani túto odvoláciu námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 45% aj podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne vystihuje samotnú povahu individuálnych dôvodov, ktoré v danej veci treba považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa a so zreteľom na závažnosť a intenzitu následkov u žalobcu v jeho spoločenskom uplatnení a vo všetkých oblastiach jeho súkromného života, toto zvýšenie treba považovať za primerané.

Pokiaľ žalovaná namietala, že znalecká organizácia v znaleckom posudku nezohľadnila skutočnosť, že hodnotenie zdravia u paraplegika nesmie presiahnuť maximálne zákonom dané bodové ohodnotenie výrazne závažnejšieho zranenia ako utrpel žalobca, a to poúrazovej kvadruplégie a z hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia znaleckou organizáciou je nepochybné, že súčet bodového ohodnotenia prekročil limit o 2367,50 bodov, odvolací súd poukázal na to, že znalecká organizácia samotnú poúrazovú paraplégiu hodnotila počtom bodov 4322,5, čo je menej ako je maximálne bodové ohodnotenie poúrazovej kvadruplégie, ktorú je možné hodnotiť až počtom bodov 5200. Žalobca tiež namietal závery znaleckej organizácie Ani tieto odvolacie námietky, ktoré sú totožné s námietkami strán v prvoinštančnom konaní, nepovažoval odvolací súd za dôvodné. V tomto smere odvolací súd v plnom rozsahu poukázal na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie mal k dispozícii dva znalecké posudky O. O. A. a O. V. Z. a jeden kontrolný znalecký posudok znaleckej organizácie forensic.sk, Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o.. V odôvodnení svojho rozsudku podrobne uviedol svoje úvahy, prečo pri rozhodovaní vychádzal z kontrolného znaleckého posudku znaleckej organizácie a tieto úvahy považoval odvolací súd za správne. Rozhodujúcou bola predovšetkým tá skutočnosť, že na posúdení zdravotného stavu žalobcu sa podieľal tím znalcov, kde je vyšší predpoklad eliminácie možného omylu pri vypracovaní znaleckého posudku. Závery tohto znaleckého posudku boli presvedčivo odôvodnené, bodové ohodnotenie je v súlade so zákonom č. 437/2004 Z.z. Znalecká organizácia sa v kontrolnom znaleckom posudku a následne znalci pri svojom výsluchu pred súdom vysporiadali so všetkými námietkami proti doterajším dvom posudkom a zodpovedali na všetky sporné otázky presvedčivo a náležitou argumentáciou, zodpovedajúcou zásadám hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia určených zákonom č. 437/2004 Z.z., preto ani dovolací súd nemal dôvod pochybovať o správnosti záverov kontrolného znaleckého posudku. Preskúmanie záverov znaleckého posudku znaleckou organizáciou je najvyššou formou overenia (ne)správnosti odborných záverov iných znaleckých posudkov a správnosti postupu súdu prvej inštancie, v tomto smere nebolo možné vytýkať arbitrárnosť. Odvolací súd poukázal na výsluch znalcov znaleckej organizácie na pojednávaní, ktorí uviedli, že pojem paraplégia nie je syndróm, ale exaktný medicínsky pojem, ktorý sa vzťahuje výlučne k poruche hybnosti končatín. Je preto správne, aby sa položkou označenou ako poúrazová paraplégia hodnotilo len trvalé poškodenie zdravia spočívajúce v poruche hybnosti končatín a aby sa ďalšie trvalé poškodenia zdravia prejavujúce sa iným spôsobom a na iných orgánoch ľudského tela hodnotili osobitne. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia nemá vyjadrovať príčinu vzniku jednotlivých trvalých poškodení zdravia, ale má vyjadrovať prejavy, resp. znaky, ktorými sa trvalé poškodenie zdravia prejavuje u poškodeného a v dôsledku ktorého je poškodený obmedzený v živote, v uspokojovaní jednotlivých životných potrieb a v uplatnení v

spoločnosti. Teda pokiaľ poranenie a trvalé poškodenie miechy ako príčina viedlo k vzniku trvalého poškodenia zdravia, ktoré sa u žalobcu prejavuje rôznym spôsobom a na rôznych častiach jeho tela, potom je každý takýto prejav potrebné hodnotiť samostatne. Len tak bude bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia primerane zohľadňovať všetky trvalé následky poškodenia zdravia žalobcu. Pokiaľ sa znalec znaleckej organizácie na pojednávaní vyjadril, že inkontinencia moču a stolice sú symptómy paraplégie, vyjadril len skutočnosť, že ide o sprievodné znaky paraplégie, teda sprievodné znaky ochrnutia dolných končatín. Nejedná sa však o samotný pojmový znak paraplégie, nakoľko táto sa medicínsky pojmovo viaže len k poruche hybnosti končatín a nie k iným prejavom na tele poškodeného, ktoré ochrnutie hybnosti končatín sprevádzajú. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. je sťaženie spoločenského uplatnenia stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh. V zmysle uvedeného ustanovenia teda sťaženie spoločenského uplatnenia nie je samotné trvalé poškodenie zdravia, ale je to stav ako súhrn prejavov súvisiacich s trvalým poškodením zdravia, v dôsledku ktorých je obmedzené uspokojovanie životných a spoločenských potrieb alebo plnenie spoločenských úloh zo strany poškodeného. Následne aj samotným hodnotením sťaženia spoločenského uplatnenia sa nemá hodnotiť poškodenie zdravia ako také, ale majú sa hodnotiť všetky prejavy tohto poškodenia zdravia, ktoré majú následne vplyv na obmedzenie, či stratu spoločenského uplatnenia poškodeného. Aj z tohto pohľadu je teda zrejmé, že pri hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia sa musia hodnotiť všetky prejavy a tieto jednotlivé prejavy nemôžu byť účelovo zlučované len s cieľom minimalizovať výšku odškodnenia. Pokiaľ znalci jednoznačne uviedli, že paraplégia ako medicínsky pojem sa viaže prísne k poruche hybnosti končatín (bez ohľadu, aké ďalšie príznaky túto poruchu sprevádzajú), potom sa položkou poúrazová paraplégia môže hodnotiť len samotná strata hybnosti dolných končatín a ostatné prejavy je potrebné hodnotiť osobitne.

3. Proti rozsudku krajského súdu podali dovolanie žalobca i žalovaná. Žalobca svojím dovolaním napadol výroky odvolacieho súdu, okrem časti výroku, v ktorej potvrdil rozsudok okresného súdu v I. výroku. Žiadal preto v napadnutej časti rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a vyhovieť žalobe v celom rozsahu. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku odôvodňoval v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku. Za otázku, ktorú nesprávne vyriešil odvolací súd označil: „... zodpovedá stanovenie spoluzavinenia poškodeného až v miere 40 % zneniu ustanovenia § 441 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov a pomernému rozdeleniu zodpovednosti za škodu medzi poškodeného a škodcu vzhľadom na závažnosť porušenia jednotlivých právnych povinností, pri skutkovom stave, kedy vodič pod vplyvom alkoholu, v dôsledku čoho hrubo porušil predpisy o cestnej premávke a následne nezvládnutím riadenia spôsobil škodu na zdraví, pričom poškodený bol spolujazdcom v motorovom vozidle a jeho spoluzavinenie je založené na porušení prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka spočívajúcej v tom, že si sadol do motorového vozidla k vodičovi, ktorý mal požitý alkohol, pričom však vodič nejavil zjavné známky požitia alkoholu a poškodený bezprostredne pred dopravnou nehodou vodiča vozidla požívať alkohol nevidel? Je takto stanovená výška spoluzavinenia až v rozsahu 40 % v rozpore s cieľom definovaným v ods. 23 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti?“ V obsahu dovolania podrobne opätovne opísal skutkový stav, ktorý bol predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ako aj závery, ktoré prijali oba sudy, pričom namietal ich prijatý záver o výške spoluzavinenia.

4. Žalovaná svojím dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým bol potvrdený prvý výrok rozsudku prvoinštančného súdu v časti úroku z omeškania vo výške 9,25 p.a. zo sumy 33 964,60 € od 30. decembra 2011 do zaplatenia a domáhal sa, aby ho dovolací súd v napadnutej časti zmenil a tento priznaný nárok zamietol. Žalovaná odvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP (vada zmätočnosti) a z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (odklon od ustálenej judikatúry), a to od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, reprezentovanej rozhodnutiami z 22. novembra 2018 sp. zn. 3 Cdo 145/2017 a 26. februára 2019 sp. zn. 1 Cdo 212/2017. Právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, formulovala žalovaná takto: „Je poisťovateľ, proti

ktorému uplatnil poškodený svoj nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v omeškaní a je zároveň povinný platiť úroky z omeškania, ak neplní poškodenému na požiadanie v zmysle § 563 OZ, ale až v lehote podľa § 11 ods. 7 cit. zákona po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody?“ Žalovaná uviedla, že v rámci ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je prezentovaný záver, že za daných okolností nedochádza na strane poisťovateľa k omeškaniu a poškodenému nevzniká voči poisťovateľovi nárok na úroky z omeškania. Rozsudok odvolacieho súdu však vychádza z opozitného názoru, ktorý navyše nie je explicitne vyjadrený odôvodnení odvolacieho rozsudku a možno ho odvodiť iba z neurčitého znenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Mala za to, že v tejto časti je preto napadnutý rozsudok nepreskúmateľný pre absenciu akéhokoľvek odôvodnenia.

5. K dovolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý namietal ňou prezentované právne závery, pričom mal za to, že právny názor vyjadrený v označenom rozhodnutí dovolacieho súdu (sp. zn. 3 Cdo/145/2017) nie je správny, nakoľko je v zrejmom rozpore so základným účelom a zmyslom zákona č. 381/2001 Z. z., ktorým je okrem iného včasné poskytnutie spravodlivej náhrady škody osobám poškodeným prevádzkou motorových vozidiel. Poukázal i na skutočnosť, že tento právny názor nie je záväzný, nakoľko nejde o rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zmysle § 48 CSP.

6. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu ho navrhla ako neprípustné odmietnuť. Uviedla, že je neakceptovateľné, aby dovolateľ podmieňoval dovolací prieskum podľa § 421 CSP vykonaním revízie skutkových zistení súdov nižších inštancií, nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotení dôkazov odvolacím súdom nezakladá prípustnosť dovolania, navyše žalobca nereflektuje na skutočnosť, že ním nastolená otázka už bola predmetom dovolacieho prieskumu, keď dovolací súd opakovane judikoval, že vo vzťahu k určeniu miery spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody na jeho zdraví dovolanie nie je prípustné (3 Cdo /200/2016, 3 Cdo /114/2007).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť, dovolanie žalovanej je však nielen prípustné, ale aj dôvodné.

8. Najvyšší súd v rozhodnutiach konštantne uvádza, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Žalobca v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

10.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolať vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna, t.j. len právna otázka.

13. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolaťom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolať vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolať sám vysvetlí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolaťom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

14. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

14.1. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. V konkrétnom prípade musí dovolať relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolať (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

14.2. Pokiaľ išlo o námietku žalobcu, že odvolací súd správne neurčil mieru spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody v súvislosti s danou dopravnou nehodou v zmysle § 441 OZ, nakoľko podľa jeho názoru zavinenie žalobcu je určené v neprimeranom rozsahu, dovolací súd v súlade s rovnako prijatými závermi v rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo /200/2016, má za to, že žalobca dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z obsahu jeho dovolania je však zrejmé, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností (....pri skutkovom stave, kedy vodič pod vplyvom alkoholu, v dôsledku čoho hrubo porušil predpisy o cestnej premávke a následne nezvládnutím riadenia spôsobil škodu na zdraví, pričom poškodený bol spolujazdcom v motorovom vozidle a jeho spoluzavinenie je založené na porušení prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka spočívajúcej v tom, že si sadol do motorového vozidla k vodičovi, ktorý mal požitý alkohol, pričom však vodič nejavil zjavné známky požitia alkoholu a poškodený bezprostredne pred dopravnou nehodou vodiča vozidla požívať alkohol nevideli ?... Z uvedeného vyplýva, že žalobca namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolať vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (§ 432 ods. 1 CSP). Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a § 432 ods. 2 CSP. Pokiaľ žalobca namieta závery v tomto smere prijaté v predchádzajúcich rozhodnutiach dovolacieho súdu, že nie sú záväzné, nakoľko neboli prijaté veľkým senátom najvyššieho súdu (§ 48 CSP) dovolací súd dodáva, že takýto výklad nie je možné prijať,

nakolko nemá oporu nielen v ustanoveniach CSP (pozri aj judikatúru k § 48 CSP), ale najmä už takéto samotné tvrdenie žalobcu spochybňuje prípustnosť jeho dovolania, nakolko ak dovolateľ tvrdí, že dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí uniesť svoju procesnú povinnosť a presvedčiť dovolací súd, že ide o právnu otázku dosiaľ dovolacím súdom neriešenú (bod 14.1.).

15. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že vo vzťahu k určeniu miery spoluzavinenia žalobcu za vznik škody na zdraví, nie je dovolanie podložené prípustným dovolacím dôvodom. Dovolanie žalobcu tak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

16. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade.

17.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

18. Dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudkov nižších súdov v časti priznania úrokov z omeškania.

18.1. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo jeho arbitrárnosťou. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

18.2. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

18.3. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho

odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

19. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

19.1. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody avšak v zmysle ustanovenia § 387 ods. 3 sa odvolací súd musí v odôvodnení zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

20. V súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP dovolateľka namietala nedostatočné (žiadne) odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v časti výroku, ktorým rozhodol o priznaní úrokov z omeškania. Poukázala na to, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva, ako dospel k rozhodnutiu o tom, či a kedy sa žalovaná dostala s plnením do omeškania, čo súviselo i s priznanou výškou úrokov.

21. Keď sa odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odvolateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou odvolateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základne právo na súdnu ochranu garantovanú podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 402/08). Pokiaľ odvolací súd vôbec nepristúpi k vysporiadaniu sa s podstatnými argumentami odvolateľa, tieto bez primeraného vysvetlenia ignoruje a neaplikuje relevantnú právnu úpravu, porušuje tým právo odvolateľa na spravodlivý proces (por. II. ÚS 120/2020).

22. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s tou časťou priznaného nároku žalobcovi, ktorý v sebe zahrňoval aj príslušenstvo (úrok z omeškania), a v tomto je potrebné prisvedčiť námietkam žalovanej, že súd prvej inštancie, v tejto časti, ktorú potvrdil bez ďalšieho odvolací súd (žalovaná napadla odvolaním celú výšku priznanej istiny, t.j. aj vrátane príslušenstva) sa s priznaním úrokov v odôvodnení nevysporiadal tak, aby jeho záver bol preskúmateľný.

23. Dovolací súd dospel k záveru, že týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo žalovanej znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zaťaženiu konania vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

24. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti vo výroku, ktorým potvrdil v napadnutej časti I. výrok rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 28. novembra 2017 č. k. 7C/137/2011 - 582, v časti priznania úrokov z omeškania zo sumy 33 964,60 € vo výške 9,25 % ročne od 30. decembra 2011 do zaplattenia, zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

25. Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia odvolaciemu súdu v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia dovolacej námietky prípustnosti dovolania žalovanej v tejto časti s poukazom na § 421 ods. 1

písm. a/ CSP, a to aj vzhľadom na úplnú absenciu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto časti.

26. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.